

1. Puistossa. Liikaa ihmisiä ja päässä liikaa skumppaa. Harhailen. Ulkopuolisena kaikesta. Kenelle puhua? Mikä on päämäärä? Istahdan kalliolle. Yritän saada houreiset ajatukseni kuriin. Tarvitsen jonkun kauniin tytön, jolle puhua. On aika opiskella elämää ja tutustua ihmisiin. No, kokeillaan. Onnistun. Tytön nimi on Roosa ja se on helvetin kaunis. Joku kaverin kaveri. Sillä on tumma otsatukka ja mustat vaatteet. Se ei silti ole gootti, vaan jotain parempaa. Ullakkohuoneesta poistunut runotyttö? Jotain sinne päin. - Mikäs meininki? kysyn. - Vitun hyvä, entä sulla? Se heittää kaupan päälle mehevän hymy. Tarttui syöttiin heti! Juttua tulee ja tulee! Se avautuu mulle! Haukkuu entistä jätkäkaveriaan, isäänsä ja siskoaan. Kaikki sortavat! Kaikki on niin synkkää! Ja hän on niin ujo ja epävarma! Paitsi nyt, koska on kännissä! Nyt juhlitaan! Vappu! Riemujuhla! Hihhei! Suudellaan. Suudellaan monta kertaa. En ole suudellut pitkään aikaan. Innostun liikaa ja meinaan varastaa koko kitalaen. - Joku raja! tyttöni sanoo. Nolostun ja yritän hillitä itseäni. - Asiaa! Jätkäkin on löytänyt vappuheilan! frendini huutaa. Tunnen ylpeyttä. Nyt minäkin olen mies. Oikea Casanova. Ilta kuluu. Alkaa olla pimeää. Suudelmat vaan jatkuu. Elämä on ihanaa! Kosmista harmoniaa! Tänään irtoaa! Mutta ei. - Mun pitää nyt mennä. Mun viimeinen bussi lähtee, naiseni sanoo. - Kyllä sä voit meillekin tulla yöksi, ehdotan. Epäilevä katse. - Ei, kyllä mä meen himaan. Pettymys! Häviö! Tappio! Katastrofi! Enkä osaa taivutella. En ole tarpeeksi itsevarma. Silti en vajoa synkkyyteen; ehkä parempi näin. Naiseni on fiksu. Hän ei huoraa. Ei makaa pojan kanssa, jonka tapasi vasta pari tuntia sitten. Kävellään bussipysäkille. - Ei sun tarvi saattaa, rakkaani sanoo, mutta saatan silti. Koitan suudella, mutta vastaanotto on nihkeä. - Näkyy joskus! tyttöni sanoo ja hyppää bussiin. Olen taas yksin. Haikeana, mutta mieli on täynnä toivoa. Facebookissa voi lähettää viestiä. Takaisin puistoon. On jo pimeää. Maa on täynnä roskia. Ihmiset ovat jo kadonneet. Baarissa bileet jatkuu, mutta voimat ja rahat eivät riitä. Nyt kotiin sammumaan. Yöllä Roosa ilmestyy uniin. Se painautuu mua vasten.

2. Istun Jokiranssa. Vapusta on kulunut viikko. Odotan Roosaa. Sovittiin tapaaminen facebookissa. Hyvästi yksinäisyys! Hyvästi kylmä huone ja tyhjä vuode! Roosasta tulee uusi tyttöystäväni. Nyt pitää olla iskevä ja viekas. Ei saa olla liian maireaa, mutta ei myöskään liian tyly. Ei saa koko ajan tuijottaa, mutta välillä uskaltaa katsoa. Pokeri-ilme maustettuna satunnaisella hymyllä; se toimii! Naiseni saapuu. Näen sen ensimmäistä kertaa selvin päin. Söpö kuin mikä! Mun ja Roosan cocktail olisi varmasti hurmaava. Ainakin jos tulisi enemmän äitiinsä. Aluksi kevyttä small-talkia. Sen jälkeen kyselen koulusta ja opiskelusta. Ehkä puhuimme niistä vappuna jotain? En tiedä. Muistan vain suudelmat. Roosa sanoo, ettei opiskele mitään. Se on jättänyt pari koulua kesken. Kuulema ahdisti. Oli molemmissa vain päivän. - Mitä sä oot sitten pari vuotta tehnyt? - Enimmäkseen en mitään. Istunu kotona... Kattonut sarjoja... Kysyn mikä Roosaa ahdisti. Roosa sanoo, ettei tiedä. Sitten se alkaa taas vuodattaa. Isä on juoppo. Onneksi muutti kotoa pois. Sisko sortaa ja äiti on nössö. Se on myös aina retkahtanut juoppoihin. Niin kuin Roosakin; ex-poikaystävä oli väkivaltainen, rasisti ja alkkis. Olen hermostunut. Koetan olla tukeva, mutta en osaa sanoa mitään fiksum. Tuntuu, että olen vielä epävarmempi kuin Roosa. Yritän viedä keskustelua kevyemmille raiteille. - Millaista musiikkia kuuntelet? - Punkkia. Viimeksi mä olin kattomassa Pää Kii -yhtyettä klubilla. Se Teemu Bergman... se on aivan ihana... Mitä vittua? ajattelen. Roosa kertoo tykkäävänsä punkista, koska se on kantaaottavaa. Hän itsekkin vastustaa rasismia yli kaiken. - Silti uusnatsit on mun mielestä tosi hyvän näköisiä! Roosa täryyttää. - Mä tuun hulluksi, jos miehellä on maiharit, tatuointeja ja kalju päälaki. Uh! Itselläni on punainen ruutupaita, kirjava kaulahuivi, pitkäksi venähtäneet hiukset ja muutenkin olen kiltin näköinen. En ole juoppo, väkivaltainen, tai macho. Roosalla on paska miesmaku. Suutun ja tekisi mieli työntää koko lehmä aurajokeen. Tunnelma on pilalla. Lopulta Roosa sanoo, että sen pitää lähteä. En vastustele. Kuluu viikko. Lopulta

yksinäisyys voittaa itsekunnioituksen. Lähetän facebookissa viestin: "Moi, mitä kuuluu?" Perään smaili. Vaustaus: "Ihan ok." Ei smailia. Haista sitten vittu! ajattelen. Tyttö saa seurata äitinsä jalanjälkiä, jos haluaa! Silti tuntuu, että seurani olisi voinut tehdä mimmille hyvää. Tai toisinpäin. Vittu, että olen yksinäinen! Kaikki menee päin persettä! Hajotan pari lautasta. Vuodet kuluvat. Lukuisat onnistuneet pokaukset, sekä veemäiset pakit tulevat vastaan, mutta silti vappuheila palaa joskus mieleen kummittlemaan. Minkäs teet. Nuori, naivi ja kokematon amispoika on herkästi haavoittuva. Mutta uusnatsit muka komeita? Vedän kirjavan kaulahuivin yhä kireämmälle.